

Arrest

nr. 249 348 van 18 februari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 september 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 november 2020 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die *loco* advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 januari 2020 diende de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als schoonzus van een Nederlandse onderdaan O. F.

Op 14 mei 2020 besliste de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 11 juni 2020 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als schoonzus van een Nederlandse onderdaan O. F., dus in functie van dezelfde referentiepersoon.

Op 23 september 2020 besliste de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit onder de vorm van een bijlage 20. De verzoekende partij tekende hiertegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 248 811 van 9 februari 2021 verwerpt de Raad het beroep.

Op 23 september 2020 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod ten belope van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing met volgende motieven:

(...)

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 23.09.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene is in het bezit van een Marokkaans paspoort met twee visa type C (geldig voor kort verblijf) afgegeven op 22.10.2018 en op 20.08.2019 door de Belgische diplomatieke autoriteiten in Marokko en een inreisstempel dd. 14.12.2019. Betrokkene vroeg op 29.01.2020 in Antwerpen gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° met haar schoonzus (de echtgenote van haar broer), zijnde O. F., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Deze aanvraag werd op 14.05.2020 geweigerd, beslissing die samen met een bevel om het grondgebied te verlaten op 15.05.2020 per aangetekend schrijven aan betrokkene werd verstuurd. Betrokkene werd daarbij door de stad Antwerpen aan de hand van een brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene ging niet in beroep tegen de bijlage 20 van 14.05.2020 en diende op 11.06.2020 opnieuw gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon.

Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is in het bezit van een Marokkaans paspoort met twee visa type C (geldig voor kort verblijf) afgegeven op 22.10.2018 en op 20.08.2019 door de Belgische diplomatieke autoriteiten in Marokko en een inreisstempel dd. 14.12.2019. Betrokkene vroeg op 29.01.2020 in Antwerpen gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° met haar schoonzus (de echtgenote van haar broer), zijnde O. F., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...). Deze aanvraag werd op 14.05.2020 geweigerd, beslissing die samen met een bevel om het grondgebied te verlaten op 15.05.2020 per aangetekend schrijven aan betrokkene werd verstuurd. Betrokkene werd daarbij door de stad Antwerpen aan de hand van een brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene ging niet in beroep tegen de bijlage 20 van 14.05.2020 en diende op 11.06.2020 opnieuw gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft in dit inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de broers en de schoonzus van betrokkene zich in België gevestigd hebben, kan een inreisverbod niet in de weg staan. Immers, zij behoren niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven niet als argument worden aangehaald waarom het inreisverbod niet zou mogen worden genomen. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar broers en schoonzussen. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van: "artikel 1 § 2, 3°, art. 74/11 § 1, 1°, artikel 74/14 §3, 1° en artikel 62 § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, van het proportionaliteits- en zorgvuldigheidsbeginsel."

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

"De beslissing vermeldt als wettelijke basis artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt:

'§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. '

Eerste onderdeel,

De vernielde wettelijke basis betreft enkel de (modaliteit van de) duurtijd van het inreisverbod, maar kan geen grondslag vormen voor het verlenen op zich van een inreisverbod.

Er is bijgevolg geen legale basis aangeduid op grondslag waarvan een inreisverbod kan genomen worden.

Vermelde motivering schendt de motiveringsverplichting en inzonderheid artikel 74/11 § 1, 1° vreemdelingen wet.

Eerste subonderdeel,

De beslissing neemt ook als motief:

'Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.. '

De vraag is wat dit motief hier komt doen. Het kan geen motief vormen om het inreisverbod of de duur ervan te ondersteunen.

Bovendien is dit artikel inzake het inreisverbod niet eens van toepassing; het gaat om een artikel dat betrekking heeft op een beslissing tot verwijdering, maar niet op een inreisverbod. Een eventueel risico op onderduiken kan op basis van de wetgeving geen motief vormen om een inreisverbod op te leggen noch om een termijn ervan te bepalen. Dit is de logica zelf; er is geen relatie tussen een verbod om naar het land te komen en een risico op onderduiken in dat land. Het eerste veronderstelt dat betrokkene uit het land is; het tweede dat zij in het land vertoeft.

Er wordt aldus niet verwezen naar enig artikel van de vreemdelingenwet dat zou staven dat omwille van vermelde redenen een inreisverbod kan worden opgelegd. Artikel 74/11, §1, 1° vreemdelingenwet dat vernield is in de beslissing heeft dergelijke inhoud niet. In dat artikel is geen sprake van risico op onderduiken of gedrag dat zou geacht worden de openbare orde te kunnen schaden.

De ganse motivering die op een niet vermeld artikel steunt heeft geen rechtsgrond en bijgevolg kan ze niet in aanmerking worden genomen.

Dit motief schendt de formele motiveringsverplichting.

Verder zou de beslissing betrekking kunnen hebben op artikel 1, § 2, 3° van de vreemdelingenwet, maar dit staat zo niet in de bestreden beslissing, en dit artikel is enkel een criterium om het actueel en reëel risico op onderduiken te bepalen:

'Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elke geval: ... 3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheid die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. '

Er wordt gesteld dat dit artikel geen betrekking heeft op en niet kan aangewend worden als juridische grondslag voor het inreisverbod, maar wel op de eventuele terugleiding of vasthouding van de betrokkene in het kader van een bevel (bijlage 13 septies).

De motivering is bijgevolg niet terzake zowel formeel als materieel.

Ondergeschikt, wordt nog opgemerkt dat het artikel op zich wordt geschonden, daar in casu geen rekening is gehouden met objectieve criteria of met alle omstandigheden eigen aan het geval van verzoekster. Er wordt in de beslissing een automatische toepassing gemaakt van vermeld artikel, zonder rekening te houden met de omstandigheden waarom verzoekster aanwezig was op het Belgisch grondgebied.

Bovendien is het feit dat verzoekster een tweede aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, geen afdoende motief om te besluiten tot een actueel en reëel risico op onderduiken (zie infra).

Tweede subonderdeel,

Voor zover vermelde motivering al in aanmerking zou kunnen komen om het inreisverbod te motiveren, quod non, wordt met betrekking tot het motief dat er een risico op onderduiken bestaat, het volgende gesteld:

“Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene is in het bezit van een Marokkaans paspoort met twee visa type C (geldig voor kort verblijf afgegeven op 22.10.2018 en op 20.08.2019 door de Belgische diplomatieke autoriteiten in Marokko en een inreisstempel dd. 14.12.2019.

Betrokkene vroeg op 29.01.2020 in Antwerpen gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,

2° met jaar schoonzus (de echtgenote van haar broer), zijnde O. F., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...). Deze aanvraag werd op 14.05.2020 geweigerd, beslissing die samen met een bevel om het grondgebied te verlaten op 15.05.2020 per aangetekend schrijven aan betrokkene werd verstuurd. Betrokkene werd daarbij door de stad Antwerpen aan de hand van een brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene ging niet in beroep tegen de bijlage 20 van 14.05.2020 en diende op 11.06.2020 opnieuw gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon.

Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd. ”

Risico op onderduiken

Verweerder stelt dat er een risico op onderduiken is omwille van het feit dat verzoekster een tweede aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Dergelijke motivering is weinig overtuigend en onvoldoende in het licht van rechtspraak van Uw Raad.

Zie arrest van Uw raad nr. 202 783 van 20 april 2018 (eigen onderlijning):

“De eerste zinsnede van deze bepaling stelt dat het in paragraaf 1, 11° bedoelde risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en dat het na een individueel onderzoek en op basis van één of meer volgende objectieve criteria moet worden vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eisen zijn aan elk geval.

In de memorie van toelichting wordt hierover nog het volgende gesteld:

“De inleidende zinnen van paragraaf 2 voorzien procedurele garanties die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de bestuursoverheid beschikt om het (significant) risico op onderduiken te beoordelen beperken. Er wordt voorzien dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval per geval en op basis van een of meerdere objectieve criteria die in deze paragraaf opgesomd worden, beoordeeld wordt. Het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, zullen dus op zich alleen niet volstaan om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekenins zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze vereisten vloeien rechtstreeks voort uit de Europese definitie van het risico op onderduiken in artikel 3, 7), van de richtlijn 2008/115/EG en in artikel 2, n), van de verordening nr. 604/2013/EU. Er werd ook rekening gehouden met de richtlijnen in het Terugkeerhandboek en de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie met name arrest Sagor, C-430/11, EU:C:2012:777, punt 41; arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punten 65 tot 74). Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere

feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken. " (Pari St., Kamer, 2016-17, DOC 54 2548/001, 19.) "

Verzoekster diende een tweede aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/2 Vreemdelingenwet in. Zij tracht net haar verblijfssituatie te regulariseren. Toch stelt verwerende partij dat net omwille van die tweede aanvraag gezinshereniging er een risico op onderduiken bestaat. Dergelijke motivering houdt geen steek en kan niet weerhouden worden.

Er dient in het kader van de beoordeling van het risico op onderduiken rekening gehouden te worden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst van artikel 1, §2 Vreemdelingenwet vermeld worden, aanwezig zijn.

Nergens in de bestreden beslissing vind men dergelijke beoordeling terug. Er wordt geen rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden waarin verzoekster verkeert. Er wordt in casu aldus automatisch geconcludeerd dat er een risico op onderduiken bestaat louter en alleen omdat verzoekster een tweede aanvraag gezinshereniging heeft ingediend.

Verzoekster wenst enkele specifieke omstandigheden te benadrukken. Zij heeft verschillende familieleden die over legaal verblijf in België beschikken. Deze familieleden wonen onder andere te Collegelaan 91/3, 2130 Borgerhout. Verzoekster werd ook steeds op dit adres aangetroffen door de politiediensten in het kader van de verplichte woonstcontroles betreffende de aanvragen gezinshereniging. Verweerder is hiervan op de hoogte want hij verwijst hiernaar in bestreden beslissing. Hiermee wordt in de motivering betreffende het risico op onderduiken geen rekening gehouden.

Nergens is er een reden om aan te nemen dat verzoekster zou onderduiken. Verzoekster heeft er alle belang bij om te zorgen voor zijn aanwezigheid op het adres van haar broer en schoonzus. Dit in het kader van haar aanvraag gezinshereniging o.b.v. artikel 47/2 Vreemdelingenwet.

Bovendien zet de bestreden beslissing, zoals eerder reeds aangehaald, nergens daadwerkelijk uiteen waarom er in casu een risico op onderduiken zou bestaan. De loutere vermelding dat er een risico op onderduiken bestaat wegens indienen nieuwe verblijfsaanvraag, volstaat uiteraard niet (zie supra).

Tot slot wijst verzoekster naar de definitie in artikel 1,11° Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de minister of zijn gemachtigde zich op 'objectieve en ernstige elementen' dient te baseren om te besluiten tot een risico op onderduiken.

De vaststelling dat verzoekster zich zou hebben onttrokken aan één eerder bevel en er om die reden een risico op onderduiken bestaat, maakt een stereotiepe motivering uit die in geen geval blijk kan geven van een zorgvuldig onderzoek naar dergelijke ernstige en objectieve elementen.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken een grondig onderzoek had gevoerd dan hadden zij verzoekster reeds uitgebreid gehoord in het kader van de besluitvormingsprocedure die tot de bestreden beslissing heeft geleid en hadden zij kunnen en moeten weten dat verzoekster op haar vaste adres woonde, samen met haar broer en diens echtgenote en dat zij zich geenszins trachtte te onttrekken maar net haar verblijf tracht te regulariseren.

Verzoekster kan zich niet van de indruk ontdoen dat verweerder hier gebruik heeft gemaakt van een stereotiepe motivering zonder een zorgvuldig onderzoek te voeren naar degelijke ernstige en objectieve elementen. Er is immers geen sprake van een actueel en reëel risico op onderduiken in hoofde van verzoekster.

De bestreden beslissing is dan ook onzorgvuldig genomen en gebaseerd op een gebrekkige, niet afdoende motivering.

geen proportionaliteitsafweging; geen afweging die rekening houdt met de specifieke omstandigheden.

Er dient ook rekening houdend met de gevestigde rechtspraak een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

De beslissing stelt formeel dat een inreisverbod van 3 jaar 'proportioneel' is. Het is een loutere frase, die niet door een afdoende motivering wordt ondersteund.

In feite vermeldt de beslissing als enig motief het feit dat verzoekster een tweede aanvraag gezinshereniging heeft ingediend met haar schoonzus.

De beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de specifieke omstandigheden waarin verzoekster verkeert. Met name dat verzoekster geen voorgaanden heeft, geen gevaar is voor de openbare orde, verschillende familieleden heeft in België....

Er is geen afdoende proportionaliteitsafweging. Een inreisverbod van driejaar enkel en alleen omdat er twee aanvragen gezinshereniging werden ingediend, kan allesbehalve als proportioneel aangemerkt worden.

Verweerder schendt zodoende het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tweede onderdeel, wat betreft de termijn van drie jaar

1.

De motivering voor het opleggen van een inreisverbod van driejaar is zowel wat de juridische grondslag betreft als wat betreft de feiten waarop zij steunt niet afdoende en onjuist.

Het hanteren van deze onjuiste grondslag en onjuiste gegevens is bepalend geweest voor het weerhouden van een termijn van driejaar.

Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden.

2.

De bepaling van de termijn vereist een afweging rekening houdend met de 'specifieke omstandigheden' wat een specifieke motivering impliceert.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt:

"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53KI 825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

3.

Artikel 74/11 § 1, 1° vreemdelingenwet stelt dat een inreisverbod van maximum driejaar opgelegd wordt indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

Wat betreft de termijn van driejaar:

Eerste subonderdeel,

De motivering voor het opleggen van een inreisverbod van driejaar is opvallend.

In eerste instantie verwijst de beslissing naar het gegeven dat verzoekster een tweede aanvraag gezinshereniging heeft ingediend.

In tweede instantie stelt verwerende partij dat verzoekster de procedure van artikel 47/2 Vreemdelingenwet misbruikt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Verzoekster wenst reeds te benadrukken dat verwerende partij deze stelling nergens hard maakt.

Verder stelt verwerende partij rekening gehouden te hebben met de bepalingen van artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Er wordt nergens verwezen naar het administratief dossier van verzoekster. Meer nog er wordt nergens melding gemaakt van de hoorplicht. De raadsman van verzoekster mocht het administratief dossier van verzoekster ontvangen op 26.10.2020. Na grondige studie van het administratief dossier bleek dat er geen attest uitoefenen hoorrecht aanwezig was.

Het weze aldus duidelijk dat het om loutere automatische standaardmotiveringen gaan die in strijd zijn met de verplichting van artikel 74/11 vreemdelingenwet om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Tweede subonderdeel,

Artikel 74/11 §1, alinea 2 stelt dat driejaar een maximumtermijn is.

Er kan een inreisverbod van 1 jaar worden gegeven. Er is geen enkel specifiek motief waarom dit 2 jaar hoger is.

De maximumtermijn wordt meteen opgelegd, hoewel verzoekster geen enkele voorgaande heeft, geen gevaar is voor de openbare orde, verschillende familieleden in België heeft, niet gehoord werd, ...

Zoals destijds tijdens een bijscholing voor de advocaten van de balie Antwerpen door een medewerker van DVZ openlijk meegedeeld, gaat het hier om een louter mechanische en automatische toepassing van die termijn. Dit is evident in strijd met de noodzaak van artikel 74/44 §1 alinea 1 om met de specifieke omstandigheden rekening te houden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt:

"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert. " (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

Ook op dit punt is de beslissing een louter automatische, stereotiepe en standaard beslissing.

De maximumtermijn vereist een afweging rekening houdend met de 'specifieke omstandigheden', wat een specifieke motivering impliceert. Deze is er niet.

Hier wenst verzoekster te benadrukken absoluut niet akkoord te kunnen gaan met de bewoordingen als dat zij artikel 47 Vreemdelingenwet zou misbruiken om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Verzoekster heeft geen andere aanvraag gezinshereniging ingediend. Dit blijkt tevens uit het administratief dossier van verzoekster. Wat dit motief hier dan ook komt doen, blijft een raadsel. Vermeld motief wordt hierbij dan ook duidelijk weerlegd.

De termijn vereist een ernstige proportionaliteitsafweging; dergelijke faire balance-toets is er niet. Er is geen enkele redelijke of eerlijke overweging van de situatie van verzoekster. Zo wordt geen rekening gehouden met het feit dat verzoekster geen enkele voorgaande heeft in België noch strafrechtelijk, noch bestuursrechtelijk, dat zij verschillende familieleden in België heeft... .

De bestreden beslissing stelt verder dat het inreisverbod van drie jaar gelet op de immigratiecontrole proportioneel is. Een inreisverbod dat de toegang tot de gehele Europese Unie ontzegt voor een periode van driejaar enkel en alleen omdat verzoekster tweemaal een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, kan allesbehalve als proportioneel aangemerkt worden. Er is geen specifieke motivering waarom er net een termijn van driejaar opgelegd werd en niet bijvoorbeeld een termijn van 1 of 2 jaar.

Er zijn in casu specifieke omstandigheden aanwezig die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan driejaar. Zo wordt er geen rekening gehouden met artikel 8 EVRM. Verzoekster heeft haar broers, zus en hun echtgenoten en kinderen in België. Zij onderhoudt met allen intensieve nauwe familiale contacten. Dit getuige ook de afgiften van de verschillende toeristenvisa, aanwezig in het administratief dossier van verzoekster.

Verzoekster vindt de quasi-automatische formulering, die de bestreden beslissing hanteert, allesbehalve correct. Immers, verzoekster heeft getracht haar verblijf te regulariseren. Verder heeft ze geen voorgaanden en is ze geen gevaar voor de openbare orde. Ook haalt verwerende partij foute informatie aan, met name het zogenaamde willen misbruiken van artikel 47 Vreemdelingenwet om een andere verblijfsprocedure op te starten. Deze totaal onaanvaardbare, foutieve stelling kan niet aanvaard worden als een deugdelijke motivering.

De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

Er diende precies in hoofde van de persoon van verzoekster aangeduid te worden waarom die drie jaar werden opgelegd. Verweerder laat dit na.

Verzoekster verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom een bepaalde termijn wordt opgelegd.

Verzoekster verwijst naar de rechtspraak van de RvV, onder meer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.”

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, hetzij de formele motiveringsplicht, is onder meer vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (en ook in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet)). Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoekende partij moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten

de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden, die de grond zijn van een beslissing, en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. Deze beslissing verwijst naar de juridische grondslag: artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij weet dat de beslissing is genomen in toepassing van dit artikel. Ook de feitelijke overwegingen zijn weergegeven: er wordt gewezen naar het feit dat het inreisverbod wordt opgelegd omdat de gegeven verwijderingsmaatregel geen enkele termijn toestaat voor een vrijwillig vertrek. Verder wordt uitgelegd waarom de verwerende partij meent dat er een risico op onderduiken bestaat. De bestreden beslissing legt uit waarom de duur van het inreisverbod wordt bepaald op drie jaar. Er wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod, rekening houdende met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van de verzoekende partij, van drie jaar *in casu* proportioneel is.

Voorts legt de bestreden beslissing uit waarom de verwerende partij meent dat er misbruik van procedure bestaat. De bestreden beslissing wijst erop dat aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten geen vrijwillige uitvoering werd gegeven. Een eerdere gezinsherenigingsaanvraag in functie van dezelfde referentiepersoon als huidig geschil werd afgewezen op 14 mei 2020, waartegen geen beroep werd ingesteld. Op 11 juni 2020 diende de verzoekende partij opnieuw een gezinsherenigingsaanvraag in.

Deze motieven zijn afdoende.

Zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit loutere feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

2.1.3. In zoverre de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden inreisverbod, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.1.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.1.5. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.1.6. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in het geschonden geachte artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Conform voormelde bepaling moet de verwerende partij een inreisverbod opleggen wanneer blijkt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan of wanneer een vroegere verwijderingsmaatregel niet werd uitgevoerd. In dit geval blijkt dat op 14 mei 2020 aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. Op 23 september 2020 werd een verwijderingsmaatregel gegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Verzoekende partij geeft kritiek op de beoordeling inzake "het risico op onderduiken" en de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven, maar de Raad wijst erop dat deze motieven onlosmakelijk verbonden zijn met de verwijderingsmaatregel van 23 september 2020. Het beroep dat de verzoekende partij indiende tegen deze verwijderingsmaatregel werd bij arrest nr. 248 811 op 9 februari 2021 verworpen. Deze beslissing is thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig. Ook het bevel om het grondgebied te verlaten, gegeven op 14 mei 2020, is definitief in het rechtsverkeer aanwezig bij gebreke aan het gebruik maken van de beroepsmogelijkheden. In dit bevel werd voorzien dat de verzoekende partij een termijn van dertig dagen kreeg om het land te verlaten.

Verzoekende partij houdt verkeerdt voor dat geen wettelijke basis voor de bestreden beslissing voorhanden is: een verwijderingsmaatregel waar geen termijn van vrijwillig vertrek is voorzien werd genomen op 23 september 2020.

Verzoekende partij uit, wat betreft het risico op onderduiken, kritiek die betrekking heeft op de verwijderingsmaatregel, die niet de bestreden beslissing vormt en die thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Terecht stelt de verzoekende partij dat de uiteenzetting omtrent het risico op onderduiken niet betrekking heeft op de bestreden beslissing. Dit is een overbodig motief. Kritiek op een overbodig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is dan ook niet dienstig (RvS 29 mei 2018, nr. 241.634). In wezen herhaalt de bestreden beslissing de motieven omtrent het risico op onderduiken die vervat zijn in de verwijderingsmaatregel van 23 september 2020. Hetzelfde geldt voor het onderdeel van het eerste middel dat verwijst naar artikel 1, §2, 3°, van de Vreemdelingenwet dat een criterium voorop stelt om het risico op onderduiken te beoordelen en voor het tweede subonderdeel van het eerste onderdeel van het eerste middel.

Het luik inzake het opleggen van een inreisverbod van de bestreden beslissing is overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet op voldoende wijze gemotiveerd door de verwijzing dat de verwijderingsbeslissing gepaard gaat met een inreisverbod omdat in de verwijderingsmaatregel geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. De verzoekende partij gaat aan dit determinerend motief voorbij.

Waar de verzoekende partij nog opmerkt in het tweede subonderdeel van het eerste onderdeel van het eerste middel en in de mate dat deze kritiek niet betrekking zou hebben op het risico op onderduiken, dat geen rekening is gehouden met haar specifieke omstandigheden, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening is gehouden met haar familie die in België verblijft, die haar broers en schoonzussen zijn. Verder meldt de bestreden beslissing niet dat de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde is en de Raad ziet niet in waarom het gebrek aan "voorgaanden" en geen gevaar zijn voor de openbare orde moeten gemeld worden in de bestreden beslissing.

Zoals uit de hierna volgende bespreking blijkt, is de bestreden beslissing niet disproportioneel genomen en maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk met welk dienstig stuk geen rekening is gehouden.

2.1.7. In een tweede onderdeel van het eerste middel bekritiseert de verzoekende partij het bepalen van de duur van het inreisverbod, zijnde drie jaar.

De verzoekende partij houdt verkeerdt voor dat een wettelijke basis ontbreekt in de bestreden beslissing voor wat het bepalen van de duur van het inreisverbod betreft. De Raad verwijst vooreerst naar het gestelde onder punt 2.1.2.

De Raad herhaalt dat artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien: (...)”

De bestreden beslissing verwijst naar deze bepaling. Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde minister over mag gaan tot het bepalen van de termijn op drie jaar, nu geen termijn van vrijwillig vertrek werd voorzien in het bevel om het grondgebied te verlaten.

De verwijzing naar het misbruik dat de verzoekende partij pleegde door bijna onmiddellijk een tweede gezinsherenigingsaanvraag op te starten in functie van dezelfde referentiepersoon, met ten overvloede gebruik van slechts geactualiseerde stukken en geen nieuwe stukken terwijl evenmin beroep werd aangetekend tegen de eerste weigeringsbeslissing, de vaststelling dat ook aan het eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van 14 mei 2020 geen gevolg werd gegeven terwijl de verzoekende partij werd ingelicht over de mogelijkheid om ondersteuning te verkrijgen bij vrijwillig vertrek, het onderzoek naar de in België verblijvende familieleden, de mogelijkheid van de verzoekende partij om een leven op te bouwen in het herkomstland terwijl de eerste gezinsherenigingsaanvraag slechts op 29 januari 2020 werd ingediend en de inreisstempel van haar paspoort 14 december 2019 meldt (weliswaar met twee eerdere bezoeken in het Rijk), wat wijst op het korte verblijf van de verzoekende partij in België, de vaststelling dat de verzoekende partij geen kinderen heeft of gezondheidsklachten bekend maakte, tonen aan dat de verwerende partij wel degelijk rekening hield met de specifieke omstandigheden, eigen aan de verzoekende partij.

De vermeldingen van de gevoerde procedure, gegrond op artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, is ook een teken aan de wand dat de verwerende partij geen standaard stereotiepe motivering heeft gebruikt. De verwijzing naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in de bestreden beslissing is een overtollige verwijzing en kritiek hiertegen gericht kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij kan niet gevolgd worden in haar stelling dat de duur van het inreisverbod niet specifiek is gemotiveerd. Dit blijkt duidelijk door lezing van de bestreden beslissing onder het titeltje “*drie jaar*”. De verwerende partij wijst ook op het belang van de immigratiecontrole. Het louter gegeven dat de verzoekende partij het niet eens is met deze motieven, maakt niet dat zij de schending van de door haar aangehaalde bepalingen of beginselen van behoorlijk bestuur aannemelijk maakt.

De bestreden beslissing is niet kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of disproportioneel genomen in dit geval.

Waar de verzoekende partij verwijst naar arresten van de Raad, merkt de Raad op dat elke zaak op zijn individuele merites wordt beoordeeld en dat in het Belgische rechtssysteem geen precedentswaarde wordt toegekend aan deze arresten.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing verwijst dat geen rekening is gehouden met de toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), verwijst de Raad naar de bespreking van het tweede middel.

2.1.8. De Raad besluit dat de verzoekende partij de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur in het eerste middel niet aannemelijk maakt.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van: “*art. 74/11 § 1, eerste lid, art. 62, art. 74/11, §1, vierde lid en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en van het*

zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van het hoorrecht van artikel 41 Handvest grondrechten EU.”

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“1. Artikel 8 EVRM en het hoorrecht

Voor zover de motivering betrekking heeft op artikel 8 EVRM en artikel 74/13 vreemdelingenwet stelt verzoekster het volgende.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Ook diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de recente zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in die zin.

2.

In eerste instantie wordt opgemerkt dat artikel 8 EVRM op zich is geschonden. Minstens is dit geschonden in samenlezing met het niet respecteren van de hoorplicht.

Er is geen hoorrecht gerespecteerd. Er wordt in de beslissing nergens verwezen naar een formele vragenlijst. Verzoekster is op geen enkel moment bevraagd betreffende artikel 3 en 8 EVRM.

Verzoekster verwijst naar het arrest RvV nr. 205 695 van 21 juni 2018 en inzonderheid de overwegingen 3.6., 3.7. en 3.8.. Verzoekster ziet deze overwegingen hier voor herhaald en ze sluit er zich bij aan.

'a. De Raad wijst erop dat het inreisverbod een maatregel betreft met een eigen juridische draagwijdte die verschilt van een verwijderingsmaatregel. Een verwijderingsmaatregel is erop gericht een vreemdeling het land te doen verlaten terwijl een inreisverbod erop gericht is een vreemdeling de toegang tot het grondgebied en het verblijf te ontzeggen nadat hij het land heeft verlaten. Het houdt in dat het bestuur niet kan volstaan een vreemdeling alleen te horen met betrekking tot een verwijderingsmaatregel die het beoogt te treffen maar de vreemdeling ook moet horen met betrekking tot een inreisverbod dat het eveneens wenst op te leggen (cf RvS 15 december 2015, nr. 233.257 en RvS 7 juni 2018, nr. 241.738).'

Het horen moet specifiek betrekking hebben op de voorgenomen beslissing, met name het inreisverbod. In dat kader dienen aan verzoekster duidelijk en uitvoerig de vragen te worden gesteld welke elementen zij hierover kan inbrengen die betrekking hebben op haar privéleven en op haar gezondheid.

Verzoekster wijst erop dat het inreisverbod een maatregel betreft met een eigen juridische draagwijdte die verschilt van een verwijderingsmaatregel. Een verwijderingsmaatregel is erop gericht een vreemdeling het land te doen verlaten terwijl een inreisverbod erop gericht is een vreemdeling de toegang tot het grondgebied en het verblijf te ontzeggen nadat hij het land heeft verlaten. Het houdt in dat het bestuur niet kan volstaan een vreemdeling alleen te horen met betrekking tot een verwijderingsmaatregel die het beoogt te treffen maar de vreemdeling ook moet horen met betrekking tot een inreisverbod dat het eveneens wenst op te leggen (cf. RvS 15 december 2015, nr. 233.257 en RvS 7 juni 2018, nr. 241.738)

De raadsman van verzoekster mocht het administratief dossier van verzoekster ontvangen op 26.10.2020. Na grondige studie van het administratief dossier bleek dat er geen attest uitoefenen hoorrecht aanwezig was in haar dossier. Er werd aldus geen hoorrecht uitgeoefend.

De bestreden beslissing dient bijgevolg reeds om vermelde reden vernietigd te worden.

Het hoorrecht dient te gaan over het inreisverbod en de gevolgen hiervan voor het gezins- en privéleven van verzoekster.

Er is aldus geen hoorrecht gerespecteerd. Verzoekster is niet gehoord door een ambtenaar waar zij zich op een genuanceerde manier kan laten horen over de aspecten van haar gezins- en privéleven.

3.

De bestreden beslissing stelt tevens het volgende:

"De gemachtigde van de Staassecretaris heeft in dit inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de broers en de schoonzus van betrokkene zich in België gevestigd hebben, kan een inreisverbod niet in de weg staan. Immers, zij behoren niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven niet als argument worden aangehaald waarom het inreisverbod niet zou mogen genomen worden. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar broers en schoonzussen. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel. '

Bovenstaande motivering met betrekking tot artikel 8 EVRM kan niet aanvaard worden als een redelijke en zorgvuldige motivering. Er worden met name geen specifieke elementen met betrekking tot verzoeksters gezinsleven vermeldt. Verweerder beperkt zich tot een stereotiepe motivering en volhardt dan met de bepalingen van artikel 74/13 Vreemdelingenwet rekening gehouden te hebben. Deze stereotiepe motivering vloeit voort uit het feit dat verzoekster niet gehoord is.

Verweerder beperkt zich tot een louter theoretisch betoog.

Deze motivering is niet ernstig.

Er heeft immers geen grondig onderzoek met betrekking tot verzoeksters gezinsleven plaatsgevonden. Met andere woorden werd de bestreden beslissing genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek in het licht van artikel 8 EVRM heeft plaatsgevonden.

Verweerder is niet overgegaan tot een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van het dossier van verzoekster en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verzoekster herhaalt dat zij intense familiale banden heeft met haar drie broers, diens echtgenoten en kinderen, haar zus en diens echtgenoot en kinderen. Zij beschikken allen over legaal verblijf op het Belgisch grondgebied. Al haar broers en zus bevinden zich aldus in België. Ook met de kinderen van haar broers en zus onderhoudt verzoekster nauwe intense familiale contacten. Verzoekster benadrukt afhankelijk te zijn van haar broer en schoonzus om te overleven, dit blijkt ook uit de aanvragen gezinshereniging inzake.

In tegendeel tot wat verwerende partij stelt, heeft verzoekster wel degelijk een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM op het Belgisch grondgebied. De bestreden beslissing houdt wel degelijk een inbreuk in in het gezinsleven van verzoekster. De bestreden beslissing houdt voor verzoekster een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel in, zij zal haar broers, zus, de echtgenoten en haar neefjes en nichtjes driejaar niet kunnen bezoeken.

De bestreden beslissing houdt aldus onvoldoende rekening met het werkelijk gezinsleven van verzoekster.

Verweerder schendt zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het vertrouwensbeginsel door slechts over te gaan tot een stereotiepe motivering zonder concrete elementen van onderhavig dossier ten berde te brengen.

Er dient steeds een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden specifiek met betrekking tot de termijn van het inreisverbod en de gevolgen hiervan op het familiaal leven van verzoekster.

Er is in de beslissing geen enkel motief waarom dergelijke termijn van drie jaar die duidelijk disproportioneel is, wordt opgelegd.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De bestreden beslissing maakt geen proportionaliteitsafweging tussen de belangen van verzoekster en de belangen van de Belgische staat. Een faire-balance toets houdt in dat er een correcte en evenwichtige afweging geschiedt van beider belangen. Dergelijke toets is afwezig. Er wordt nergens op een correcte wijze rekening gehouden met het gezinsleven van verzoekster.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De beslissing is niet proportioned, niet zorgvuldig en schendt het redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden.”

2.2.2. Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij gelijklopende grieven aanhaalt als in de zaak die geleid heeft tot het arrest nr. 248 811 van de Raad.

In dat arrest antwoordt de Raad als volgt:

(...)

2.2.2. De verzoekende partij voert in eerste instantie de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij meent dat deze schending al voorhanden is omdat haar hoorrecht niet werd uitgevoerd (waarvan infra meer). De verzoekende partij houdt voor dat de aanwezige familieleden in België haar kerngezin vormen en dat er geen specifieke elementen over haar gezinsleven zijn vermeld. Zij benadrukt meer concreet:

“Verzoekster herhaalt dat zij intense familiale banden heeft met haar drie broers, diens echtgenoten en kinderen, haar zus en diens echtgenoot en kinderen. Zij beschikken allen over legaal verblijf op het Belgisch grondgebied. Al haar broers en zus bevinden zich aldus in België. Ook met de kinderen van haar broers en zus onderhoudt verzoekster nauwe intense familiale contacten. Verzoekster overleeft dankzij de materiële steun van haar schoonzus en broer. In tegendeel tot wat verwerende partij stelt, heeft verzoekster wel degelijk een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM op het Belgisch grondgebied.”

2.2.3. De Raad merkt vooreerst op dat uit artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht voortvloeit, maar enkel een onderzoeksplicht.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van

voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr; 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissingen. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt evenwel in eerste instantie het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissingen.

In dit geval betreft het een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beoogt. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105).

De verzoekende partij toont niet concreet aan dat geen rekening is gehouden met alle omstandigheden van haar familie nu uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat rekening is gehouden met het verblijf van haar schoonzus en broer in België, alsook met het samenwonen van de verzoekende partij met deze familie. De nodige belangenafweging werd gemaakt.

Thans houdt de verzoekende partij voor dat zij intense banden heeft met haar drie broers, schoonfamilie en hun kinderen. Zij toont niet aan dat deze familie een door artikel 8 beschermingswaardig familieleven is. De verzoekende partij is een volwassen vrouw.

De Raad wijst erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen onderling. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel

*bescherm*d wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn niet aangetoond voor al de broers en familieleden waarvan sprake in het middel. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat zij haar leven in Marokko niet kan weder opbouwen.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, met name dat het "ander familielid" in het herkomstland ten laste is van de referentiepersoon, of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, verschilt niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, namelijk een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Dit houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in. Het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan, hetgeen in dit geval bij een situatie van meerderjarige broers vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Evenmin geeft de verzoekende partij voldoende concreet aan waarom haar privéleven zou geschonden zijn, rekening houdend met het recente verblijf in België, ook aangemerkt in de bestreden beslissingen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.
(...)"

De Raad herneemt deze motieven ook al is de bestreden beslissing thans een inreisverbod en niet een bevel om het grondgebied te verlaten of weigeringsbeslissing van verblijf van meer dan drie maanden. Het opleggen van een inreisverbod verbiedt niet dat de familieleden de verzoekende partij kunnen opzoeken in het herkomstland. De verzoekende partij toonde niet aan dat haar kerngezin bestaat uit de in België verblijvende familieleden. Zoals de bestreden beslissing stelt, is de verzoekende partij een volwassen vrouw waarvan kan verwacht worden dat zij een leven leidt zonder haar broers of schoonzussen. De verzoekende partij toont evenmin aan dat zij een door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig familieleven heeft in België. Bijzondere banden tussen haar en de referentiepersoon werden niet weerhouden.

2.2.3. De verzoekende partij voert, ook in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, aan dat haar hoorrecht en bijgevolg artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest) geschonden is.

Naast haar theoretische uiteenzetting, stelt de verzoekende partij dat zij niet werd gehoord, wat steun vindt in het administratief dossier.

Artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur behelst, bepaalt in verband met het hoorrecht het volgende:

"(...)

Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(...)"

Het recht om gehoord te worden waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 87). De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht echter pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, *Jurispr. blz. I 307*, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de verwerende partij zouden kunnen doen afzien van het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

De verzoekende partij stelt concreet dat: *“Verzoekster herhaalt dat zij intense familiale banden heeft met haar drie broers, diens echtgenoten en kinderen, haar zus en diens echtgenoot en kinderen. Zij beschikken allen over legaal verblijf op het Belgisch grondgebied. Al haar broers en zus bevinden zich aldus in België. Ook met de kinderen van haar broers en zus onderhoudt verzoekster nauwe intense familiale contacten. Verzoekster benadrukt afhankelijk te zijn van haar broer en schoonzus om te overleven, dit blijkt ook uit de aanvragen gezinshereniging inzake”*

De Raad herhaalt dat deze familieleden niet kunnen aanschouwd worden als een kerngezin en dat nauwe intense contacten op zich, zonder verdere detaillering, niet van aard kunnen zijn om de bestreden beslissing te kunnen wijzigen.

De verwerende partij merkt juist op in haar nota met opmerkingen:

“Zowel wat betreft de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur als wat betreft het hoorrecht dat deel uitmaakt van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is, wijst verweerder er verder op dat deze beginselen niet onverkort gelden, Het vervullen van de hoorplicht heeft slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde van de Staatssecretaris zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de betrokkene minder nadelig beslissing te nemen (R.v.V. nr. 126.857 d.d. 09.07.2014).

*Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, *Jurispr. blz. I 307*, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.*

*Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt. (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).*

*Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).*

In casu kan verweerder enkel vaststellen dat verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog en nergens aangeeft welke informatie zij aan de gemachtigde had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben.

Het is aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de gemachtigde informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoekende partij kan de aangevoerde schending van het hoorrecht zoals vervat in de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht of van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.”

De Raad sluit zich aan bij deze redenering.

Het hoorrecht, ook zoals vervat in artikel 41 van het Handvest, is niet geschonden.

2.2.4. In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, gericht tegen de bestreden beslissing, is dit niet dienstig want dit artikel heeft betrekking op verwijderingsmaatregelen.

2.2.5. In het tweede middel toont de verzoekende partij evenmin de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet nu uit artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht blijkt, doch enkel een onderzoeksplicht. Voor het overige volstaat het te verwijzen naar punt 2.1.2.

2.2.6. Verder volstaat de vaststelling dat uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing niet stereotiep is zodat de verzoekende partij evenmin in het tweede middel de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het vertrouwensbeginsel aannemelijk maakt.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). De verzoekende partij toont niet aan dat haar verwachtingen rechtmatig zijn of dat het bestuur enige toezegging of belofte heeft gedaan.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931), wat niet het geval is. De Raad herhaalt dat de immigratiecontrole werd afgewogen tegenover het persoonlijk belang van de verzoekende partij en dat disproportionaliteit niet kan vastgesteld worden.

2.2.7. De verzoekende partij kan niet op dienstige wijze de schending aanvoeren van artikel 74/11, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet nu de bestreden beslissing de duur van het inreisverbod niet heeft bepaald op een termijn van meer dan drie of meer dan vijf jaar. Dit onderdeel is onontvankelijk.

Wat betreft de schending van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet werd hoger uiteengezet dat de bestreden beslissing, voor wat de duur van het inreisverbod betreft, wel degelijk rekening hield met de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij.

2.2.8. Voor wat de schending van de formele motiveringsplicht betreft, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (en ook in artikel 62 van de Vreemdelingenwet), wordt voor het overige verwezen naar punt 2.1.2.

2.3. Beide middelen zijn, zo ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN